

CARTA OBERTA A LA MILITÀNCIA D'ERC.

Benvolguts/des compatriotes,

Com ja deveu saber fa poc que s'ha creat la Plataforma per la Sobirania. Sota aquest nom ens apleguem més de cinc-cents militants de CDC. Aquesta iniciativa neix de la preocupació per la constatació cada vegada més generalitzada de que el país es troba en una situació difícil. És innegable que patim importants dèficits en infraestructures, serveis públics i en finançament, però també és cert que hi ha la percepció que no estem en condicions de reaccionar. És més, hi ha desànim, desorientació, una gran malfiança cap al govern i la classe política i, el que és pitjor, el pessimisme ha esdevingut l'estat d'ànim permanent quan hom parla del país. Quan la resta de països del món es preparen per afrontar els reptes que planteja la globalització econòmica, tecnològica i migratòria, aquí, ara per ara i per la nostra pròpia incapacitat, no sabem o no volem redreçar el rumb. En definitiva Catalunya viu un moment delicat i crucial, estem davant d'una autèntica cruïlla històrica. Per tant del que es decideixi ara – o del que es deixi de decidir, o pitjor encara, el que decideixin els altres per nosaltres – en dependrà en gran mesura el nostre futur com a poble.

Ara més que mai el país necessita confiança en si mateix i en els seus governants. Necessita un lideratge polític fort i sobretot definir un projecte que sigui realment nacional. O apostem decididament pel país, i per tant deixem de banda interessos personals i de partit, o caurem indefectiblement en la dependència, el provincianisme i la perifèria. Els dèficits en infraestructures, en serveis públics, en competitivitat econòmica, la pervivència del català o el repte immens de la integració de l'onada immigratòria només es poden tractar amb possibilitats d'èxit amb decisió però sobretot amb poder polític real.

Ara sí que ja es pot afirmar amb rotunditat que episodis com el debat estatutari, els enganys del “govern amic” de Madrid, fer prevaldre l'eix dreta-esquerra per sobre de l'eix nacional, la confrontació fratricida del nacionalisme català o el tacticisme permanent són experiències que ens han de fer obrir els ulls d'una vegada per totes. Ens ha de servir per acabar amb la ingenuïtat permanent que ens caracteritza i ens ha de permetre madurar políticament. Catalunya no té un problema “social” sinó nacional. Si més no els dèficits socials que realment tenim són conseqüència directa del nacional. I això, almenys avui per avui i amb totes les dades objectives que es vulgui, és ja indiscutible. Del PSOE i del PP en podem esperar ben poca cosa per no dir res. És més – i el propi debat sobre l'estatut n'és un exemple privilegiat – l'Espanya moderna i avançada de l'actualitat només vol Catalunya per a servir-se'n però no li tolera i no li reconeix la seva personalitat diferenciada. O ens fem respectar com a país o no tenim futur. És completament falç, com es vol fer creure des de fora, però malauradament també des d'aquí, que el culpable de que Catalunya no avanci sigui el debat identitari i el lament constant. Al contrari, la nostra història demostra que quan Catalunya disposa d'un govern nacionalista i el catalanisme és hegemònic, el país progressa.

I és dins d'aquest context que ja sigui per sentit comú o per patriotisme que s'imposa un canvi de mentalitats, d'oblidar greuges i rancors i de bandejar rivalitats partidistes portades a la última conseqüència. Ja n'hi ha prou d'aquesta guerra oberta que només beneficia al PSC-PSOE. Siguem honestos amb nosaltres mateixos. De la mateixa manera que és insensat mantenir que ERC és una simple flamarada o que no és de fiar, o que no és prou madura o fins i tot que no té cultura de govern; és també una autèntica estupidesa tractar Convergència simplement com a la "dreta regionalista" o dir que respon "a interessos corporatius i interessos de classe" quan ha guanyat vuit vegades consecutives les eleccions catalanes tot denunciant la transversalitat i l'heterogeneïtat dels perfils que componen el suport electoral a Convergència.

És indispensable que el catalanisme i la seva força regeneradora es reformuli i es repensi, però al mateix temps que es produeix aquesta dinàmica és essencial que CiU i ERC s'entenguin. No es demana que s'entenguin a canvi de res, o simplement per alterar la configuració del govern actual. No. Es demana, es reclama i ja es comença a exigir – clam aquest cada cop més generalitzat- per iniciar una nova etapa a Catalunya que retorni la il·lusió a la gent i la confiança en les nostres potencialitats. I és en aquest sentit que és extremadament interessant la vostra proposta de plantejar un referèndum d'autodeterminació per al 2014. Tanmateix, a aquestes alçades i després d'haver viscut tot el que s'ha viscut en aquests darrers anys, hem de ser responsables i sobretot creïbles, és per això que ho hem de fer amb les garanties necessàries. És per això que cal afirmar amb rotunditat que aquesta proposta és incompatible amb tenir ministres a Madrid, però encara ho és més en mantenir José Montilla i el PSC-PSOE al govern de la Generalitat. I ja no esdevé incompatible sinó molt difícil quan a aquest partit se li lliura el monopoli institucional a Catalunya, quan disposa d'un extraordinari poder mediàtic i quan Montilla es consolidant al govern en detriment precisament de la posició d'ERC. Diguem-ho clar d'una vegada per totes: El PSC-PSOE no només no està a favor del dret de Catalunya a decidir el seu esdevenidor, sinó que treballa, amb tot el seu gran potencial, en direcció contrària.

En conseqüència, amigues i amics d'ERC, ha arribat l'hora de parlar clar, d'adoptar compromisos realment nacionals i de tenir sentit d'estat. Comencem a construir la única majoria possible que realment pot preparar el terreny per la fita del 2014. No tornem a decebre – tots plegats – la nostra gent. Emmirallem-nos en Escòcia i el País Basc i retornem al país la dignitat nacional que li pertoca. Si ara no reaccionem, si no preparem el terreny per la més que probable retallada de l'Estaut, al 2010, CiU i ERC ja no sumarem majoria. I aquest serà el primer pas no cap a l'horitzó sobiranista del 2014 sinó cap a l'espanyolisme llavors ja desacomplexat de Montilla.

Amigues i amics d'ERC malgrat que se'ns vol vendre el contrari, és molt més el que ens uneix que el que ens separa. Comencem a refer, des de la base, els ponts que no s'havien d'haver trencat mai. La causa bé s'ho val.

PLATAFORMA PER LA SOBIRANIA
Col·lectiu format per militants de CDC.